

Nữ tu Elsie Isikeli

Sơ Elsie

Lần đầu tiên tôi gặp các nữ tu dòng Thừa Sai Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội là khi tôi còn là học sinh học tại trường Đức Mẹ Maria của các sơ ở Watuluma, Papua New Guinea. Từ 14 đến 17 tuổi, tôi đã chứng kiến sự cống hiến của các sơ trong giảng dạy, công tác ở bệnh viện, thăm hỏi các gia đình và đến các thôn làng. Tôi cảm động trước cái cách các sơ gặp gỡ mọi người.

Tôi cảm thấy mình đã tìm được nhà, ở đó nhà dòng đã giúp tôi nhận ra ơn gọi của mình. Một trong những ví dụ về các nữ tu dòng Thừa Sai Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội đã gây ấn tượng đối với tôi là về một sơ lớn tuổi thuộc cộng đoàn Watuluma, mặc dù tuổi cao sức yếu, sơ vẫn thường đi bộ 4 tiếng đồng hồ đến thăm các gia đình trong làng. Vâng, tôi muốn sống cả đời như sơ đó!

Tôi đã suy nghĩ về việc gia nhập dòng Nữ tu Thừa Sai Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội khi học lớp mười, đó không phải là năm cuối cùng chúng tôi học tại trường. Lúc đó tôi 17 tuổi. Tôi đã chia sẻ điều đó với mẹ tôi. Bà ủng hộ quyết định của tôi. Đồng thời, bà cũng bảo tôi nói chuyện với cha tôi, vì ông là người quyết định mọi chuyện trong gia đình. Việc này làm tôi không an tâm, bởi vì cha tôi không phải là người Công giáo, ông là mục sư Tin Lành Giám Lý, tôi lại là con gái lớn trong gia đình. Theo truyền thống văn hóa của đất nước tôi, con gái lớn phải kết hôn, giúp đỡ gia đình và chăm sóc các em. Cha tôi sẽ không bao giờ đồng ý với quyết định của tôi!

Do đó, mẹ tôi bảo tôi rằng chúng tôi phải cầu nguyện như chúng tôi vẫn thường làm khi bố tôi đi làm xa. Mẹ tôi lấy ra trong túi áo một bức tượng Đức Mẹ nhỏ mà bà rất tôn sùng và cùng với các em trai em gái, chúng tôi đọc kinh Mân Côi. Chính Đức Mẹ, đối với tôi gần như là người mẹ thứ hai, đã cho tôi sức mạnh và cảm hứng để tiếp tục điều tôi lựa chọn. Sau hai tuần cầu nguyện liên li, mẹ tôi nói với tôi đó là thời điểm thích hợp để nói chuyện với cha tôi.

Khi tôi nói với cha tôi về mong muốn trở thành nữ tu thừa sai, tôi đã bị ông vặn hỏi ba lần “Tại sao?”... Sau đó, ông đã cho tôi một câu trả lời rất quyết liệt khiến tôi bật khóc. Bố tôi nói với tôi một cách kiên quyết: “Nay con đã trưởng thành, cứ làm những gì con muốn!” Trong một thời gian dài ông giữ khoảng cách với tôi và không nói gì về sự lựa chọn của tôi cả.

Những tình huống khó khăn mà tôi trải nghiệm trong gia đình như thế đã khiến

Sơ Elsie trong lễ Vinh Khán tại Milan, Ý

Hoạt động truyền giáo trong rừng Papua

tôi tự tin hơn trong cuộc sống, cùng cố sự lựa chọn và niềm tin của tôi. Hôm nay tôi cảm ơn Thiên Chúa vì điều này.

Thời gian trôi qua, có rất nhiều sự kiện đã diễn ra. Cha tôi bắt đầu chấp nhận ơn gọi của tôi, ông tham dự Thánh lễ Tạ ơn khi tôi tuyên khấn, sau đó ông đọc kinh Mân

Côi với cả gia đình để phó thác ơn gọi của tôi cho Mẹ Maria. Thiên Chúa thật là kỳ diệu, và đối với Người mọi thứ đều là có thể!

Là một nữ tu dòng Thừa Sai Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, tôi đã gặp nhiều biến cố và nhiều điều bất ngờ. Tôi đã trải qua khoảng 9 tháng ở Ấn Độ trước khi vĩnh khấn, một thời gian chuẩn bị cho sứ vụ, rồi học tập ở Ý và nơi đến là Bangladesh, nơi tôi đã phục vụ trong vài năm qua.

Là một nhà truyền giáo, mong muốn của tôi là giúp đỡ mọi người, đặc biệt là những đứa trẻ vô gia cư và những đứa trẻ đường phố không có khả năng trưởng thành và học tập. Noi gương của Chúa Giêsu Kitô, tôi hy vọng chúng có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn cũng như mong muốn giúp những đứa trẻ đó có được niềm tin và hy vọng vào tương lai. Tôi phó thác bản thân cho Chúa Giêsu và đặc biệt là Đức Mẹ, đáng luôn đồng hành cùng tôi. Là một nhà truyền giáo, tôi có thể tiếp tục nói: “Thật ra, đối với Thiên Chúa mọi thứ đều là có thể!”

Tác giả: Nữ tu Elsie Isikeli